

Kitépett szél

A szél olyan levegő, amelyiknek sürgős útja van.

Móricka

[1.]

Köszönöm türelmét. Nincs magyarázat.

Van ürügy, ok. Mondhatnék tized, százat.

Kis formák, kis címletek hoznak lázba.

Frissen mosott ingben lépni a házba.

Fogjam az időre? Kérges telihold.

Ólomsúlyú fej, szívben sötétlő folt.

[2.]

Nekem a bank idegen terep. Nincs

öltönyöm, nyakkendőm. Inkább zsebből

zsebbe pontosan. Ösztön és szív diktál,

nem holmi papírok. Van magyarázat.

Nincs erő belefogni, sem folytatni.

Félbehagyni a félhomály peremén.

[3.]

Miféle kép ez, hogy magyarázni kell

fakuló formáit? Honnan bukkant elő?

Erről a képről kitépték a szelet,

lenyesték finom széleit, az eltűnt

fogalmak rejtik rángó ajkam okát,

a suttogó csend rezzenéseit.

[4.]

Szikár sorokat gyatra ömlengés

követ, a rendrakás ideje lejárt,

forrón ömlik alá a poratkák

serege, hogy papírokon elkenve

legyenek a hétköznapiak díszei,

lélegzetet ne vegyek, míg befejezem...

[5.]

Szemed alatt táska, hát belevágysz, hogy

beszélve hallgassak, és fordítva,

miként a némák sem hallgatnak, ajkuk

nem mozdul, de kezük ott lent és arcuk

előtt fent mindent elárul. Ha ajtó

nyílik, indulni készülsz.

[6.]

Mozog a léc, szél se rebben, pangó

vizekben szúnyoglárvák. Elhagyott

pályák szélén rezeget a léc. *Finisterre!*

Lehetne ló neve. Fejfájásod nem

hitbizomány kérdése. A számokat

még felismerem, de összefolynak...

[7.]

Kitéptem szavaidból a szelet, ne

fújj, mint riadt macskakölyök, hidd el,

szavak nélkül is lehet. Hallgass csak!

Bezárlok a szekrénybe, elviszlek

valami szép helyre, a látvány majd

bevarrja szelíden a szájad...

[8.]

Ólomsúlyú fej, szívben sötétlő folt.

Fogjam az időre? Kérges telihold.

Frissen mosott ingben lépni a házba.

Kis formák, kis címletek hoznak lázba.

Van ürügy, ok. Mondhatnék tizedet, százat.

Köszönöm türelmét. Nincs magyarázat.

[Ne küldj a létrára]

Ne küldj a létrára, olyasmit

láthatok, amit nagyon bánnál.

Ne küldj a létráért le a pincébe,

mélység, magasság, szükség

egyként ellenség.

Vadrózsák száguldanak az

orrom körül, fakutyáznak

hangosan arcomon. Ha ott

fenn nem látok semmit,

elszédülök, abból lesz a baj.

Gyorsan a létrát a pincéből,

fölmászom rá majd függén,

nézek végig a holt síkon,

sehol egy vad fa, rőt növény.

De magas és mély itt cselleng.

Ne küldj a létrára kedvesem,

felmegyek magam, úgy tartja

kedvem, a padláson sosem

jártam még, talán meglelem

jó anyám szellemét.

Idom

Ki mindenéből kifosztva reménytelen

szívvel megáll az út szélén, öklét

az ég felé tartva, megérdemel még

egy naplementét a lassan közelgő

őszben, végtelen télben.

